

Arrest

nr. 191 650 van 6 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van S.B.A.S.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 28 maart 1990 in Basiam bij Suleymaniyah. Later verhuisde u naar de wijk Zargata Kon of Oud Zargata in Suleymaniyah. Sinds augustus 2015 tot en met uw vertrek uit Irak woonde u samen met uw vrouw in de wijk Hawari Shar in Suleymaniyah. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine.

In 2011 leerde u S.M.H.H. (CGVS X, O.V. X) kennen onderweg naar school. Jullie wisselden telefoonnummers uit en hadden zowel via SMS als telefonisch contact. Jullie begonnen onmiddellijk een relatie. S. was echter sinds kleins af aan uitgehuwelijkt aan haar neef Z.. Jullie besloten dat de enige manier om dit te voorkomen was door met elkaar te trouwen. In augustus 2014 trouwden jullie voor de

rechtbank van de burgerlijke stand in Suleymaniyah, wat jullie geheim hielden voor jullie families. Na jullie trouw gingen jullie beiden terug thuis bij jullie familie wonen. Jullie huurden een huisje in de wijk 'Oud Zargata', waar jullie elkaar in de periode na jullie trouw stiekem konden ontmoeten.

In 2015 hoorde uw vrouw haar vader en haar oom praten over een huwelijksdatum voor haar trouw met haar neef Z.. Zij bracht u hiervan op de hoogte, waarop u uw ouders langs stuurde om haar hand te vragen. Haar ouders weigerden dit aanbod gezien S. reeds uitgehuwelijkt was aan haar neef. Hierop beslisten jullie samen weg te lopen. Enkele dagen nadat haar ouders uw huwelijksaanbod hadden afgeslagen, verliet S. haar ouderlijke huis. U en S. waren van plan om Irak te verlaten, gezien jullie vreesden voor de wraak van haar familie. Aangezien jullie niet over het nodige geld beschikten en S. geen paspoort had bleven jullie in Suleymaniyah tot en met jullie vertrek uit Irak. Jullie huurden een huisje in de wijk Hawari Shar. Ongeveer een week nadat jullie in Hawari Shar woonden, kregen jullie het eerste dreigtelefoontje van uw schoonvader en uw oudste schoonbroer, die ermee dreigden S. te vermoorden. Uw schoonfamilie belde uw vrouw gemiddeld één keer in de week. U had zelf ook enkele keren telefonisch contact met hen en werd eveneens door hen met de dood bedreigd. Tot en met enkele dagen voor jullie vertrek bleven jullie bedreigingen van hen ontvangen.

Jullie verlieten Irak op 2 februari 2016. Jullie reisden met de bus naar Turkije. Jullie reisden via de Middellandse Zee naar in Griekenland. Via het relocatieprogramma konden jullie op legale wijze naar België reizen. Jullie werden geselecteerd voor het relocatieprogramma omdat uw vrouw op dat moment 7 maanden zwanger was. Jullie kwamen hier toe op 7 juli 2016 en vroegen op dezelfde dag asiel aan. Intussen was uw vrouw bevallen van een dochter.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw vrouw, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U beroept zich op een vrees voor vervolging omwille van het feit dat u met uw vrouw, S.M.H.H. (X, O.V. X) bent getrouwd zonder de toestemming van haar familie. U vreest bij terugkeer naar Irak voor uw leven door represailles van haar familie. De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Vooreerst beweerden u en uw vrouw dat zij reeds sinds haar geboorte was uitgehuwelijkt aan haar neef Z.. Noch u, noch uw vrouw, kunnen door middel van jullie verklaringen aannemelijk maken dat uw vrouw effectief zou worden uitgehuwelijkt.

Om te beginnen legden jullie inconsistente verklaringen af omtrent de manier en de moment waarop uw vrouw u vertelde dat zij werd uitgehuwelijkt. Zo verklaarde u dat uw vrouw u tijdens een telefoongesprek had laten weten dat zij was uitgehuwelijkt en dat jullie op dit moment ongeveer een jaar een relatie met elkaar hadden (CGVS II p. 3). Uw vrouw verklaarde omtrent dit moment echter dat zij u per sms had laten weten dat zij was uitgehuwelijkt en dat zij u dit verteld had een paar maanden nadat ze u had leren kennen (CGVS IIB p. 5). Wanneer u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen verklaarde u dat uw vrouw zich dit misschien niet goed zou herinneren (CGVS II p. 6). Deze uitleg volstaat niet. Gezien zulk een boodschap impact heeft op zowel de zender als de ontvanger, dit nieuws onvermijdelijk vele vragen met zich meebrengt en zelfs de relatie in kwestie in vraag kan stellen, kan dan ook van twee partners verwacht worden dat zij hier uitgebreid over zouden spreken. Er kan dan ook van jullie verwacht worden dat jullie consistente verklaringen zouden afleggen over de moment en de manier waarop uw vrouw u deze boodschap zou hebben overgebracht. Bovendien waren de verklaringen die uzelf aflegde over het moment waarop u te weten kwam dat uw vrouw was uitgehuwelijkt ook tegenstrijdig. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw vrouw u in 2014 vertelde dat zij werd uitgehuwelijkt, dat jullie hierna beslisten om met elkaar te trouwen om dit te kunnen voorkomen en dat er ongeveer een maand zat tussen het moment waarop u dit nieuws van uw vrouw vernam en jullie trouw zelf (CGVS I p. 4). Deze verklaring valt niet te rijmen met de verklaringen die u tijdens uw tweede interview aflegde en die hierboven werden beschreven, nl. dat uw vrouw u vertelde dat zij was uitgehuwelijkt ongeveer een jaar na het begin van uw relatie (CGVS II p. 3) en waaruit dus kan worden afgeleid dat dit moment zich ongeveer twee jaar voor jullie huwelijk in 2014 moet hebben afgespeeld.

Daarenboven legde uw vrouw tijdens haar twee gehoren op het CGVS eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment waarop zij u zou hebben verteld dat ze werd uitgehuwelijkt. Zo verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor op het CGVS dat zij u in 2013 of 2014 verteld zou hebben dat ze was uitgehuwelijkt (CGVS IB p. 10). Gezien jullie reeds sinds eind 2011 een relatie hadden (CGVS IB p. 9) zou dit willen zeggen dat zij langer dan een jaar gewacht zou hebben vooraleer u te vertellen dat zij reeds was uitgehuwelijkt. Tijdens haar tweede gehoor op het CGVS verklaarde ze echter dat ze u dit

nieuws verteld had een paar maanden nadat jullie elkaar hadden leren kennen (CGVS IIB p. 5). Toen zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bleef zij echter bij dezelfde bewering en herhaalde zij dat zij een paar maanden na het begin van jullie relatie aan u verteld had dat zij was uitgehuwelijkt (CGVS IIB p. 11). Deze uitleg volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten, geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd kan verwacht worden dat zij zich de omstandigheden omtrent dit gesprek beter zou herinneren. Dit geheel aan inconsistente verklaringen omtrent zulk een cruciaal moment in jullie relatie doen ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Daarenboven lijkt het weinig aannemelijk dat de familie van uw vrouw S. effectief zou uithuwelijken. Zo verklaarde uw vrouw dat haar oudere zussen niet werden uitgehuwelijkt. Wanneer haar gevraagd werd waarom zij als enige meisje van het gezin werd uitgehuwelijkt kon zij hier geen antwoord op geven. Bovendien wist zij evenmin of haar zussen, die reeds getrouwd waren, hun levenspartner zelf konden kiezen en welke rol haar vader in dit proces had gehad. Uw vrouw verklaarde dat zij hier niet met haar zussen over sprak omdat zij de jongste was en haar zussen veel ouder dan haar waren (CGVS IB p. 7-8). Gezien uw vrouw echter niet met haar neef wilde trouwen (CGVS IB p 8), lijkt het weinig aannemelijk dat zij niet bij haar zussen geïnformeerd zou hebben in welke omstandigheden zij getrouwd waren. Op deze manier zou zij immers meer zicht kunnen krijgen over de motieven en de redenen achter haar gedwongen huwelijk. Het feit dat de verklaringen die uw vrouw hieromtrent aflegt dermate vaag blijven, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Geheel aan bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk van uw vrouw en doen vermoeden dat uw vrouw niet werd uitgehuwelijkt zoals door jullie beweerd.

Daarenboven zijn er verschillende elementen uit jullie relaas die vaag blijven, terwijl er in de context die jullie schetsen, nl. die van een geheime relatie waarbij jullie getrouwd zijn zonder medeweten van de ouders van uw vrouw, terwijl uw vrouw bovendien reeds was uitgehuwelijkt, wel van jullie verwacht zou kunnen worden dat jullie meer details omtrent deze elementen zouden kunnen geven. Zo wist uw vrouw niet sinds wanneer uw ouders op de hoogte waren van jullie relatie. Ze wist evenmin wanneer uw ouders op de hoogte waren van het feit dat jullie getrouwd waren. S. verklaarde initieel dat uw ouders door u op de hoogte gebracht werden van jullie huwelijk een korte periode na jullie trouw. Wanneer zij om verduidelijking gevraagd werd, bleek echter dat zij niet wist sinds wanneer uw ouders op de hoogte waren van jullie trouw en of uw ouders al dan niet op de hoogte waren van het feit dat jullie reeds stiekem voor de wet getrouwd waren op het moment dat zij om haar hand kwamen vragen (CGVS IIB p. 6). Gezien jullie getrouwd waren zonder de toestemming van S.'s ouders en dit mogelijk voor problemen voor u zou kunnen zorgen, is niet van uw ouders te verwachten dat zij zomaar met jullie huwelijk akkoord zouden gaan. Er kan dan ook van twee partners verwacht worden dat zij hierover met elkaar zouden spreken. Het feit dat uw vrouw niet weet wanneer u uw ouders op de hoogte bracht van jullie huwelijk en zelfs niet weet of uw ouders reeds op de hoogte waren op het moment dat zij om haar hand kwamen vragen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas en aan het feit dat u in het geheim zou zijn getrouwd. Daarenboven verklaarden jullie dat jullie na jullie huwelijk een huis huurden in Zargata Kon, waar jullie elkaar stiekem konden ontmoeten. Toen u echter werd gevraagd wanneer uw vrouw en u elkaar voor de eerste keer in dit huis ontmoetten, moest u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u gevraagd werd hoe lang na uw trouw uw vrouw en u elkaar daar dan ontmoeten kon u geen antwoord geven. Zelfs wanneer u gevraagd werd of deze eerste ontmoeting een paar dagen, weken of maanden na uw huwelijk plaatsvond moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II p.6). Gezien dit de eerste keer was dat uw vrouw en u elkaar op een privéplaats konden ontmoeten, zonder risico betrapt te worden en zonder pottenkijkers, kan dan ook van u verwacht worden dat dit moment meer indruk zou hebben achtergelaten en dat u zich nog zou kunnen herinneren wanneer deze eerste ontmoeting in het appartement in Zargata Kon precies was. Het feit dat u hierover zulke vage verklaringen aflegt, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en de feiten zoals die door u geschetst zijn, nl. als zouden jullie in dit huis elkaar stiekem hebben moeten ontmoeten omdat jullie zonder toestemming van jullie ouders waren getrouwd. Het feit dat jullie over deze elementen zo vaag blijven doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Op basis van deze vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan jullie verhaal dat jullie stiekem getrouwd zouden zijn, zonder toestemming van de families, en dat jullie daarom vervolging zouden moeten vrezen vanwege de familie van uw vrouw.

Bovendien overtuigen jullie verklaringen omtrent de bedreigingen die jullie ontvingen van de familie van S. evenmin. De verklaringen die jullie hieromtrent afleggen bevatten verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties. Zo legden u en uw vrouw inconsistente verklaringen af omtrent het contact dat u met uw schoonfamilie zou hebben gehad. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw schoonouders niet alleen uw vrouw, maar ook u zouden hebben gebeld. U zou aan uw vrouw gevraagd hebben om uw telefoonnummer aan haar ouders te geven, zodat u met uw schoonouders kon spreken om gezamenlijk tot een oplossing te komen. Uw vrouw zou uw

telefoonnummer vervolgens aan haar ouders hebben gegeven, waarop zij u belden en u eveneens begonnen te bedreigen (CGVS I p. 5). Uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS initieel dat haar familie nooit persoonlijk contact met u had gehad (CGVS IIB p. 8). Later verklaarde zij dat haar familie wel met u sprak, maar dat zij niet over uw telefoonnummer beschikten en dat zij enkel met u spraken via haar telefoon. Gevraagd of zijzelf uw telefoonnummer aan haar familie had doorgegeven, verklaarde zij dat u uw telefoonnummer zelf aan haar familie gaf in de hoop zo met hun te kunnen spreken. Ze verklaarde dat haar familie u ook op uw nummer belde. Wanneer zij geconfronteerd werd met haar eigen inconsistente verklaringen verklaarde ze dat haar familie enkel in het begin via haar telefoon met u sprak en dat zij u nadien op uw persoonlijk nummer belden (CGVS IIB p. 9). Deze verklaring volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden te duiden. Bovendien stroken de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS evenmin met de verklaringen die uw vrouw aflegde en met de verklaringen die uzelf aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor immers dat u nooit opgebeld geweest bent door uw schoonouders, maar dat u telkens zelf contact met hen opnam (CGVS II p. 5, 6). U en uw vrouw leggen m.a.w. volatiele verklaringen af over; hoe uw schoonouders aan uw telefoonnummer zijn geraakt – uw vrouw beweert dat u het hen zelf hebt gegeven (CGVS IIB p. 9), terwijl u beweert dat uw vrouw het hen heeft gegeven (CGVS I p. 5), over de manier waarop u contact met uw schoonouders had – u beweert dat u contact had met uw schoonouders via uw eigen telefoon (CGVS I p. 5; CGVS II p. 5, 6), terwijl uw vrouw beweert dat zij u belden via haar telefoon (CGVS IIB p. 9) en over wie het initiatief nam om het contact te leggen tussen u en uw schoonouders – tijdens uw eerst gehoor verklaarde u immers dat zij u zelf belden (CGVS I p. 5), terwijl u tijdens uw tweede gehoor beweerde dat zij u nooit zelf hebben gecontacteerd en dat u telkens degene was die hen belden (CGVS II p. 5, 6). Gezien deze telefonische bedreigingen het enige contact waren dat u zelf met uw schoonouders had, gezien u in deze telefoontjes rechtstreeks door uw schoonfamilie met de dood werd bedreigd en gezien deze telefoontjes tevens de aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Irak, kan dan ook van u verwacht worden dat u zich de omstandigheden rond deze bedreigingen beter zou herinneren. Het feit dat u en uw vrouw zulke inconsistente verklaringen hieromtrent afleggen doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de bedreigingen door uw schoonouders begonnen een paar dagen nadat S. bij u in Hawari Shar kwam wonen (CGVS I p. 5). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat de bedreigingen door uw schoonouders begonnen ongeveer tien dagen nadat S. haar intrek nam bij u in Hawari Shar (CGVS II p. 5). Wanneer u met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd verklaarde u dat u gezegd had dat de bedreigingen na drie of vier dagen zijn begonnen (CGVS II p. 6). Deze uitleg overtuigt niet. Het aanpassen van uw verklaringen kan de bestaande tegenstrijdigheid niet goedmaken. Om redenen die in deze beslissing reeds werden aangehaald kan van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen over deze eerste bedreiging zou afleggen. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot het begin van deze bedreigingen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Op basis van bovenstaande vaststellingen wordt jullie verhaal over de bedreigingen van uw schoonouders nog verder ondermijnd.

Daarenboven lijkt jullie gedrag nadat S. bij haar ouders weg liep, moeilijk verenigbaar te zijn met jullie beweerde vrees voor vervolging. Zo moet worden vastgesteld dat jullie, nadat S. thuis weg liep, een huis huurden in de wijk Hawari Shar in Suleymaniyah (CGVS I p. 3) en hier verbleven tot en met begin februari 2016, d.i. vijf maanden nadat jullie de eerste bedreigingen van uw schoonfamilie ontvingen. Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie reeds van het moment dat uw vrouw haar huis verliet, van plan waren om Irak te verlaten (CGVS IB p. 6, 13, CGVS I p. 3, 8). Jullie wisten immers dat als een vrouw wegloopt van haar familie om met haar vriend te trouwen dit als een zonde wordt beschouwd en jullie vermoedden dan ook dat uw vrouw door haar familie gedood zou worden (CGVS IB p. 13). U verklaarde dat u niet sneller kon vertrekken uit Irak omdat jullie geen geld hadden om de reis te betalen en omdat S. haar paspoort nog niet klaar was (CGVS I p.5, CGVS IB p. 6). Het CGVS meent dat dergelijke uitleg geen afdoende en overtuigende verklaring vormt voor jullie langdurige verblijf in Irak na uw beweerde problemen. In deze periode ontving u immers verschillende doodsbedreigingen van uw schoonfamilie. Daarenboven verklaarde u het huis waar jullie verbleven in Hawari Shar te huren, wat er enerzijds op wijst dat u wel over financiële middelen beschikte, en anderzijds op wijst dat u niet van plan was Irak snel te verlaten. Het feit dat jullie zelfs na de eerste bedreigingen van de familie van uw vrouw nog vijf maanden in Suleymaniyah bleven wonen, lijkt weinig aannemelijk indien jullie toen effectief een acute en ernstige vrees voor vervolging zouden hebben gekend.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Jullie kunnen immers niet aannemelijk maken dat uw vrouw daadwerkelijk werd uitgehuwelijkt, jullie leggen bedrieglijke verklaringen af over de omstandigheden waarin jullie zijn

getrouwd en jullie kunnen evenmin aannemelijk maken dat jullie door jullie schoonfamilie werden bedreigd. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan vervolgingsfeiten die zouden voortvloeien uit het geheime huwelijk dat u met uw vrouw zou hebben gehad.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door jullie aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Jullie beide paspoorten en jullie identiteitskaarten bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Uw huwelijksakte staft jullie verklaringen met betrekking tot het feit dat jullie met elkaar zijn getrouwd op 3 augustus 2014 (CGVS IB p. 8-9) maar vormt verder geen bewijs van de omstandigheden waarin jullie getrouwd zijn en de problemen die jullie hieromtrent gehad zouden hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van H.S.M.H.:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 24 februari 1996 in Suleymaniya, waar u tot en met uw vertrek heeft gewoond. U bent een soennitische moslima van Koerdische origine.

Als kind reeds werd u uitgehuwelijkt aan uw neef, ZK.H.. Toen u 15 was, leerde u B.A.S. (CGVS 16/15643, O.V. 8.241.819) kennen, onderweg naar school. Jullie wisselden telefoonnummers uit en hadden zowel via sms als telefonisch contact. Jullie begonnen onmiddellijk een relatie. In 2014 beslisten u en uw vriend B. te trouwen om te voorkomen dat u uitgehuwelijkt werd. In augustus 2014 trouwden jullie voor de rechtbank van de burgerlijke stand in Suleymaniya, wat jullie geheim hielden voor jullie familie. Na jullie trouw gingen jullie beiden terug thuis bij jullie familie wonen. U bracht uw familie niet op de hoogte van jullie trouw. U en uw man huurden wel een huisje in de wijk ‘Oud Zargata’, waar jullie elkaar stiekem konden ontmoeten, zonder dat er andere mensen bij waren.

In 2015 hoorde u uw vader en uw oom praten over een huwelijksdatum voor de trouw tussen u en uw neef Z.. U bracht uw man hiervan op de hoogte. Zijn ouders kwamen langs bij uw ouders om uw hand te vragen. Uw ouders weigerden echter gezien u reeds uitgehuwelijkt was aan uw neef. Hierop besliste u samen met uw man weg te lopen. Enkele dagen later verliet u uw ouderlijke huis. U en uw man waren van plan om Irak te verlaten, gezien jullie vreesden voor de wraak van uw familie. Aangezien jullie niet over het nodige geld beschikten en uw paspoort niet in orde was, bleven jullie in Suleymaniya. Uw man en u huurden een eigen huisje in de wijk Hawari Shar. Ongeveer een week nadat u uw ouderlijk huis had verlaten, kreeg u dreigtelefoontjes van uw vader en uw oudste broer die ermee dreigden u te vermoorden. Uw familie belde u zeker een keer in de week. Uw man had ook enkele keren telefonisch contact met hen en werd eveneens met de dood bedreigd. Tot en met enkele dagen voor jullie vertrek bleven jullie bedreigingen ontvangen van jullie familie.

Jullie verlieten Irak op 2 februari 2016. Jullie reisden met de bus naar Turkije. Via de Middellandse Zee kwamen jullie aan in Griekenland. Via het relocatieprogramma konden jullie op legale wijze naar België reizen. Jullie werden geselecteerd voor het relocatieprogramma omdat u op dat moment 7 maanden zwanger was. Jullie kwamen hier toe op 7 juli 2016 en vroegen op dezelfde dag asiel aan. Intussen bent u bevallen van een dochter.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw man, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, uw huwelijksakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw man B.A.S.H. (CGVS X, O.V. X) inroept (CGVS IB p. 6). In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) over tot de weigering van de

vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Bijgevolg kan ook voor u tot eenzelfde beslissing genomen worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de motivering van de beslissing in zijn hoofde:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers als volgt:

“B. TOEPASSING IN CASU

1. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen

1) Het moment waarop de eiseres aan zijn man heeft verteld dat zij uitgehuwd was

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de eisers tegenstrijdig zouden zijn over het moment waarop de eiseres aan zijn man heeft verteld dat zij aan haar neef uitgehuwd was.

De eisers zouden ook tegenstrijdig zijn over de wijze waarop dit werd gezegd.

De eisers bevestigen hun verklaringen afgelegd tijdens hun eerst gehoor, dat dit werd in 2014 vermeld.

Eisende partij wenst te verduidelijken dat tijdens hun eerst gehoor, zij ook hebben uitgelegd dat in 2014, zij vernomen hebben dat de familie van de eiseres het huwelijk concreet organiseerde (gehoorverslag, p. 4). De eiser heeft een verschil gemaakt tussen het vernomen dat de eiseres uitgehuwd was, en het feit dat haar familie de huwelijk concreet organiseerde. Het begon in 2014 bijgevolg dringend te worden een oplossing te vinden om te vermijden dat de eiseres uitgehuwd werd. De eisers hebben bijgevolg besloten om te trouwen.

De eiseres geeft toe dat zij niet meer zeker was over de wijze waarop zij aan haar man heeft gezegd dat zij uitgehuwd was. Zij geeft toe dat zij aan de Protection Officer zou hebben gezegd dat zij niet zeker was. De eiseres wenst niettemin benadrukken dat tijdens haar tweede gehoor, zij zwak was omwille van haar diabetes. De eiseres had geen insuline meer. Zij was de dag voor de interview flauw gevallen (gehoorverslag van Meneer van 17 november 2016, p. 7).

De eiseres wenst bijgevolg de verklaringen van haar man bevestigen, over het feit dat zij heeft uitgelegd dat zij uitgehuwd was per telefoon.

Voor de eisers, die constant SMS naar elkaar stuurden, en af en toe zich opbelden, is het moeilijk een verschil te maken tussen de discussie per SMS of per telefoon. Ze dialogeren constant.

2) De familiale situatie van de eiseres

In de bestreden beslissing, is de verwerende partij van mening dat de familiale situatie van de eiseres zou niet overeenkomen met het feit dat zij uitgehuwd werd.

De eiseres wenst te bevestigen dat haar zus ook uitgehuwd werd en dat haar familie conservatief is.

3) Het moment waarop de ouders van de eiser op de hoogte werden over de relatie van de eisers

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de eiseres zouden tegenstrijdig met elkaar zijn over het moment waarop de eiser zijn familie heeft verteld dat hij een relatie met de eiseres had.

De eisers bevestigen dat 2e na het huwelijk aan de familie van de eiser hebben vertelden dat zij een relatie hadden, in het bijzonder aan de moeder van de eiser.

De eiseres wenst te herhalen dat zij tijdens haar interview zwak was omwille van haar diabetes.

4) De telefonische bedreigingen

In de bestreden beslissing, is de verwerende partij van mening dat de eisers tegenstrijdig met elkaar zijn over de telefonische bedreigingen die zij door de familie van de eiseres hebben ontvangen.

De eisers werden meermaals bedreigd. Ze hebben beide verklaard dat de bedreigingen begonnen met de eiseres. Tijdens zijn eerst gehoor, heeft de eiser verklaard dat hij ook opgebeld werd. De eiseres werd niet geconfronteerd met die informatie tijdens het eerste gehoor (ondanks het feit dat

dit door de raadsman van de eisers werd aangeraden, zie gehoorverslag I). Tijdens haar tweede gehoor, de eiseres heeft bevestigd dat haar man ook opgebeld werd.

Zij bevestigen bijgevolg dat ze werden beide door de ouders van de eiseres telefonisch bedreigd.

5) Het moment waarop de eisers hebben het land verlaten

In de bestreden beslissing, vindt de verwerende partij ongeloofwaardig dat de eisers vijf maanden hebben gewacht om het land te verlaten.

Zoals uitgelegd door de eisers, een aangehaald in de bestreden beslissing, beschikte de eisers niet over afdoend financiële middelen.

Het feit dat zij een huis verhuurt doet geen afbreuk aan die vaststelling. De financiële middelen die voor een reis naar Europa te organiseren noodzakelijk zijn, zijn niet vergelijkbaar meer de kosten van het dagelijkse leven.

De eisers hebben ook uitgelegd dat zij moest wachten dat het paspoort van de eiseres klaar was. Zij mogen niet het land verlaten zonder dit document en beschikte niet over een alternatieve om het land te verlaten zonder dit reisdocument.

2. In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden

Artikel 48/4 van de VW bepaalt dat:

[...]

Als die vluchtelingenstatus niet toekend zou zijn, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partij aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoet. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.”

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een attest van het “Centre Public d’Action Sociale de Fleurus” (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 12 juni 2017 samen met een aanvullende nota het document “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers voeren aan dat zij in geheim met elkaar trouwden, terwijl verzoekster zou zijn uitgehuwelijkt aan haar neef, waardoor zij de wraak van verzoeksters familie stellen te vrezen. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment en de wijze waarop verzoekster verzoeker inlichtte over het feit dat zij zou zijn uitgehuwelijkt, (ii) verzoeksters verklaringen over haar familie en de huwelijken van haar zussen maken dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zelf zou zijn uitgehuwelijkt, (iii) verzoekster niet wist op welk moment verzoekers ouders op de hoogte waren van hun huwelijk en zelfs niet wist of verzoekers ouders ervan op de hoogte waren wanneer zij om haar hand kwamen vragen, (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen van verzoeksters familie, (v) zij nog vijf maanden na de eerste bedreigingen door verzoeksters familie in Irak bleven zonder dat zij hiervoor een aannemelijke verklaring kunnen bieden, en (vi) de door hen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slagen een ander licht te werpen op de voormelde motieven. Zij komen immers niet verder dan het herhalen en bevestigen van een deel van hun verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de

gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift betreffende het moment waarop verzoeker door verzoekster werd ingelicht over haar uithuwelijking hun verklaringen afgelegd tijdens hun eerste gehoor bevestigen, dient vastgesteld dat het louter bevestigen van één versie van de terecht dienaangaande in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden deze tegenstrijdigheden op zich niet ongedaan kan maken. Zij laten immers na *in concreto* op een aannemelijke wijze uiteen te zetten waarom *in casu* geen rekening zou moeten worden gehouden met hun verklaringen tijdens hun tweede gehoor. Dat verzoekster last had van haar diabetes en de dag voordien was flauwgevallen, toont immers op zich niet aan dat zij niet in staat was tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen. Verder kan niet worden ingezien waarom verzoekster het onderscheid niet zou kunnen maken tussen communicatie per SMS of per telefoon daar zij van beide gebruik maakten.

Waar verzoekster bevestigt dat haar zus uitgehuwelijkt werd en dat haar familie conservatief is, komt zij niet verder dan een blote *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie tot is gekomen na confrontatie met de bestreden beslissing. Tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster immers dat zij niet wist of haar zussen waren uitgehuwelijkt en dat zij hier nooit met hen over sprak. Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots bevestigt dat haar zus werd uitgehuwelijkt en dat haar familie conservatief is, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelazen.

Ook betreffende het moment waarop verzoekers ouders op de hoogte zouden zijn gesteld van hun huwelijk, komen verzoekers niet verder dan het bevestigen van één versie van de dienaangaande terecht in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt. Het loutere feit dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor niet werd geconfronteerd met de verklaringen van haar echtgenoot over de telefonische bedreigingen door haar familie, doet op zich geen afbreuk aan het tegenstrijdige karakter van hun verklaringen. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoekers onderling coherente verklaringen afleggen over feiten die zij beiden beweren te hebben meegemaakt indien deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, *quod non in casu*.

Aangaande het gebrek aan financiële middelen, dat verzoekers aanvoeren ter verschoning van het feit dat zij nog vijf maanden na de eerste bedreiging door verzoeksters familie in Irak verbleven, komen zij niet verder dan de blote bewering dat de financiële middelen voor een reis naar Europa niet vergelijkbaar zijn met de kosten van het dagelijks leven. In de mate dat al enig geloof zou worden gehecht aan het asielrelaas, *quod non*, tonen verzoekers evenmin aan dat een reis naar Europa voor hen de enige wijze zou zijn geweest om aan de beweemde bedreigingen vanwege verzoeksters familie te ontkomen, noch dat zij enkel Irak konden verlaten indien verzoekster in het bezit was van haar paspoort. Bovendien dient opgemerkt dat dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Het attest van het "Centre Public d'Action Sociale de Fleurus" (verzoekschrift, stuk 3) toont enkel aan dat verzoekers en hun dochter sinds 7 juli 2016 enkel materiële steun krijgen, hetgeen niet wordt betwist maar is verder van geen enkel belang voor de asielaanvraag daar het er volledig los van staat.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er geenszins in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielrelazen maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verweerder stelt in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) verder terecht als volgt met betrekking tot de bijgevoegde “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016: “Verweerder besluit dat voornoemd advies de in het administratieve dossier opgenomen COI Focus niet tegenspreekt, integendeel.” Verder voeren verzoekers geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in Noord-Irak in de bestreden beslissingen. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER